

1153 Forespørgsel til Kirke- og Undervisningsministeren. 1154

gen, som Ingen af Selskabet rejste sig for at drkke, og han selv vist nok satte sig ned uden at faae druffet den, og siden blev mindet om, at den Slags Tale vist nok var høiforæderist. Jeg skal kun henstille dette, det er den Trede af dem, der er nævnt som Vidne. Det er enkelte Bemærkninger om den høitagtede Ministers senere Dokumenter, men, som sagt, disse Dokumenter ere kun Efterlatsager, de vedkomme ikke i fjerneste Maade det egentlige Kernepunkt: Svad er der foregaaet før den 8de September, som kunde betrette Ministeren til at sætte denne Sag i Scene, som sket er, thi han kan ikke hente sin Begrundelse fra den 17de Oktober. Nu har jeg et Par Ord at sige om det Udtryk, der er saa meget udtalt: „Ham, der falder sig Konge“. Der er i Ministeriets Skrivelse ikke Tale om nogen Forbindelse, hvori dette Udtryk skal være fremkommet, men der er blot Tale om Udtrykket som saadant som strafbart, det er mig aldeles ubegribeligt. Det kan ikke blot i mange Tilfælde være dels et uskyldigt Udtryk, men ogsaa et meget urefult Udtryk, brugt i en anden Forbindelse; men Ministeren mener — nu faae vi nærmere Forklaring deraf — at det, i hvilken loyal Forbindelse det end forekommer, alligevel bliver strafbart. Det er da i alt Fald faktisk, at vor allernaadigste Konge falder sig Konge; i enhver Lov, han udsteder, falder han sig 2 Gange Konge, baade først og sidst, og falder sig endog Konge til Lande og Folk, som han ikke er Herre over, og det, at man ikke uden Fornærmelse kan nævne, hvad der er faktisk rigtigt, trænger i alt Fald til den ærede Kultusministers Forklaring; efter denne Forklaring tviler jeg ikke om, at vi ville føle os overbeviste. Det er imidlertid overordentlig interessant at lægge Mærke til Regjeringens mageløse Bestræbelse for, om den ikke kunde finde hist og her i Landet i et eller andet Tilfælde en eller anden Ytring, hvorpaa den kunde henge sin Hat. Dette har givet mig Anledning til at overveie, hvad der i den Retning er sket fra Regjeringspartiets Side, og jeg skal da til Belysning af dette Tilfælde nævne Udfølgeligt. Selvfølgelig skal jeg ikke trætte den høie Forsamling med altfor mange af den store Mangfoldighed af Exempler, man har paa, paa hvilken Maade man tidligere uden at blive straffet eller tiltalt har kunnet omtale forskjellige Forhold, vedrørende Landets Konge, medens man nu, saasnart man hører Udtryk, der ikke ere velklingende nok, strax drager dem frem. Allerede i Frederik den Syvendes Dage kunde man jo blot lade ham høre, at hans Stilling var en saadan,

at den Dengevnenhed og Kjerlighed, hvormed Folket omsatte sin Konge, vilde svækkes og nedbryde den Fortrøstning, hvormed det hidtil har set Spiret neblagt i hans Haand, og at man bestryger, at den Retning, hvori han gaar, ikke blot vil besvære hans Samvittighed, men bestjæmme hans Eftermæle. Man har sagt, at man har forstaaet at lutte Kongens Dre for hans tro danske Undersaatters Bønner; kunde man nu tillige ophidsse Kongens Hjerte mod dem, saa kunde Enden tilsidt blive den, at han forgreb sig paa sit eget Værk og sit eget Eftermæle eller steg ned fra sin Throne, for at lade Andre gjøre det. Det var altsaa en Udtalelse om, at Landets Konge kunde begaa Statsforbrydelse. Man har sagt, at der herskede megen Tvivl, om den nye Konges personlige politiske Anskuelse staa i Samklang med dem, som Folkets oplyste og selvsløende Flerhed hylde, og man finder denne Tvivl bestrykt ved de og de Omstændigheder. Man siger: Vil Kongen — det er Christian den Niende — begynde sin Regjering i Ro og Orden under gode Varsler, saa bør det og det ske, det er altsaa en Trusel om, at, hvis han ikke vil det, saa skal han. Det hedder: „Vi forudsatte nødig, at Kongen“ — det er Christian den Niende — „kunde lade sig beslutte til et ulovligt Strid“. Meningen er altsaa, vi forudsatte det nødigt, men det kunde dog tænkes.

Formanden: Jeg benægter ikke, at de her nævnte Tilfælde muligvis kunne bidrage til at faste noget Lys over det, der foreligger; men jeg tror dog, at det af forskjellige Hensyn ikke vil være rigtigt at fremdrage alle Udtalelser, med Hensyn til hvilke man tror, at der paa en eller anden Maade er maadt Hs. Majestæt Kongen, den nuværende eller den tidligere, for nær.

Berg: Det er langt fra, Hr. Formand; det er kun et af hundrede Tilfælde, jeg vil nævne, og jeg vil nævne dem kortelig.

Formanden: Jeg tror, at det vil være tilstrækkeligt, naar det ærede Medlem har opstriftet i Grindringen, at saadanne Tilfælde ere foregaaede; det vil ikke være nødvendigt at gjennemgaa dem.

Berg: Jeg skal da gjøre opmærksom paa, at efterat man i et vist Tilfælde havde nævnt — det er det samme Partis, Modstandernes Presse, jeg omhandler — og drøftet den parlamentariske Regjeringsforms Fortrinlighed, nævnt at hvis det gik paa den Maade, at Kongen udvalgte sig Mand